

27. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Matt. 25: 1 - 13

” Silloin pitää taivaan valtakunta oleman kymmenen neitseen kaltainen, jotka ottivat lampunsa ja menivät ulos ylkää vastaan. Mutta viisi heistä oli taitavaa, ja viisi tyhmää.” jne. Matt. 25: 1 - 2.

Jeesus puhui paljon vertauksilla (Matt. 13: 3) ja sillä tavalla Hän todella opetti kalliita asioita. Niihin sisältyvät kaikki jumalallisen ja ihmisten viisauden aarteet. Näissä vertauksissa Jeesus on tuonut esiin kaiken, mitä sielumme levoksi, lohdutukseksi, neuvoksi ja valistukseksi voi tulla. Vertaukset ovat sellaisia opetuksia, joissa kaksi yhdenmuotoista asiaa pannaan rinnan, joista toinen voi tehdä toisen ymmärrettäväksi. Vertaukset kelpaavat siihen, kun jotakin outoa tehdään tutuksi, vanhalla selitetään jotakin uutta, tai näkyväisellä jotakin näkymätöntä. Hengelliset esitetään ruumiillisten asioiden kautta ja taivaalliset maallisten kautta. Tällä tavalla Vapahtaja tahtoo totuttaa meitä aina katsomaan näkyväisten avulla näkymättömiä ja maallisten avulla taivaallisia. Hänen vertauksensa ovat aina ihmeellisiä muiden suhteen siinä, että ne ovat yksinkertaisia, luonnollisia ja ymmärrettäviä, jonka jokaisen täytyy tuntea ja myöntää.

Vertaus, jonka Jeesus tämän päivän evankeliumissa esittää meille kehottaakseen voimallisesti meitä erittäin tarpeelliseen valvomiseen, on otettu yhdestä yhteisestä itäisen maan tavasta, joka ei ole meidän maassamme tuttu, jonka tähden tämä vertaus saattaa aluksi näyttää jotenkin hämärältä. Mutta jos me tunnemme jotakin juutalaisten tavoista heidän häissänsä, niin me ymmärrämme kyllä tämän Vapahtajan vertauksen.

Häiden pitämisessä Juudan maalla oli tavallista, että sekä yljälle hänen ystäväistään, että myös morsiamelle hänen ikätovereistaan valittiin seuralaisia. Niin me luemme, että Simson sai 30 kanssaveljeään häihinsä olemaan hänen tykönään, Tuom. 14: 11. Ja samassa mielessä kutsuu Johannes Kastaja itsensä Yljän Ystäväksi, Joh. 3: 39. Morsiamen ikätovereista, joita hänelle annettiin seuraksi, puhutaan myös useassa Raamatun paikassa. Daavid sanoo, että

morsian ” **viedään monella tavalla kudotuissa vaatteissa kuninkaan tykö: neitset, hänen ystävänsä, jotka häntä seuraavat, tuodaan sinun tykö.**” Ps. 45: 15. Jeftan tyttärestä sanotaan, että hän meni tuttavien palvelijoidensa kanssa vuorille, Tuom. 11: 34, 37. Tätä tarkoittavat myös sanat : ” **Minä vannotan teitä, Jerusalemin tyttäret, metsävuohten eli naaraspeurain kautta kedolla, ettette herätä eli vaivaa armastani, siihenasti kuin hän itse tahtoo.**” Kork. V. 2: 7. Kun siis Vapahtaja puhuu kymmenestä neitseestä, niin Hän tarkoittaa kymmentä tällaista morsiamen ikätoveria.

Taivaan valtakunta on oleva kymmenen neitseen kaltainen, jotka ottivat lamppunsa. Tapana oli pitää häitä ehtoolla, sentähden se tapahtui lampuin ja kynttilöin. **He menivät ulos ylkää vastaan.** Ylkä meni hääehtoonä ystäviensä seurassa morsiamen huoneeseen noutamaan ja viemään häntä kotiinsa. Morsian neitseidensä kanssa piti itsensä valmiina ja odotti yljän tuloa. Koska oli yö, niin kynttilöiden piti lakkaamatta palaa ja lamppujen olla valmiit. Saattoi olla monia asioita, jotka viivyttivät yljän tuloa niin, että neitseiden täytyi pysyä valppaina. Kun nyt huuto tuli, että ylkä tulee, niin morsian meni kumppaniensa kanssa palavin lampuin häntä vastaan, ja he ottivat hänet ilolla vastaan.

Sitten mentiin yhdessä yljän huoneeseen, missä häät oli valmistettu. Niin morsiamen kuin yljänkin edessä kannettiin palavia lamppuja. Mitä kauniimmin nuorukaiset ja neitset olivat puuetut ja mitä kirkkaammin kynttilät paloivat, sitä enemmän siitä oli yljälle ja morsiamelle kunniaa, ja sitä ilahduttavampaa se oli yljälle. Niin ylkä vei morsiamen huoneeseensa; koko juhleaseurie päästettiin sisälle, huone suljettiin ja he saivat ottaa osan häähuoneen ilosta, mutta ne, jotka olivat viipyneet, eivät päässeet sisälle.

Niin kuin tällainen ylkä, sanoo Jeesus, olen minä kerran tuleva suurella kunnialla noutamaan minun morsiameni, minun seurakuntani, jonka minä olen itselleni kihlannut viedäkseen sen kotia minun kunniani valtakuntaan. Onnellisia ovat ne, jotka silloin minun tullessani löydetään valveella, ja joiden lamput palavat, ilolla minua vastaanottamaan. Ne minä vien hääsaliin nauttimaan iankaikkista riemua; mutta jotka ovat nukkuneet ja antaneet lamppunsa sammua, niiden pitää jäämän ulos seisomaan.

Valvokaat, sillä ette tiedä päivää eikä hetkeä, jona ihmisen Poika tulee.

Ihmisen Poika tulee. Näissä sanoissa Jeesus tarkoittaa sitä ihanaa päivää, jona Hän on tuleva näkyvästi maan päälle. Katso! kuinka ihanassa kuvauksessa Hän esittää sen meille. Hän kutsuu sitä häiksi. Ylkää odotetaan, hänet otetaan vastaan ja seurataan häähuoneeseen. ” **Mutta siitä päivästä ja hetkestä ei tiedä kenkään, ei enkelitkään, jotka ovat taivaassa, ei Poikakaan, vaan Isä.**” Mark. 13: 32. Jeesus sanoi opetuslapsillensa suoraan: ”... ei teidän tule tietää aikaa eikä hetkeä, jotka Isä on omaan voimaansa

pannut.” Apt. 1: 7. Olisi ymseätä ja Raamatun väärin ymmärtämistä, jos vastoin Jeesuksen sanoja tahdottaisiin tietää jotakin, mitä meidän ei tule tietää.

Meidän Herramme tuleminen viipty kauemmin kuin luullaan. Se nähdään vertauksen neitseistä. He odottivat, mutta väsyivät vihdoon odottamiseen. Niin tapahtuu myös taivaallisen Yljän tulemisessa. Monta pilkkaajaa tulee niinä päivinä lausumaan: ” **Ja sanovat: kussa on lupaus hänen tulemisestansa? Sillä siitä päivästä, kuin isät ovat nukkuneet, pysyvät kaikki niinkuin ne luonnon alusta olleet ovat.**” 2. Piet. 3: 4. Ja nekin, jotka Häntä ikävöitsevät, tulevat hitaiksi, uneliaiksi ja haaveellisiksi; juuri se on oleva merkki Hänen tulemisestaan.

Mutta äkisti puoliyönä tulee huuto: **Katso ylkä tulee!** Silloin kaikki valmistavat itsensä, viisaat ja tyhmät, ne jotka ovat valvoneet tuon pitkän odotuksen ajan, ja ne myös, jotka eivät ole valvoneet, kaikki valmistavat lampunsa, kaikki tahtovat mennä Ylkää vastaan, niin kuin Häntä vastaan pitää mennä, sillä lapsenomaisella uskolla ja sydämen rakkaudella kuin Hän vaatii. Mutta **katso!** kaikilla on lamput, mutta kaikilla ei ole öljyä. Muutamat tahtovat vasta nyt valmistaa itsensä, jonka heidän jo aikaa piti tehdä. Mutta nyt on se myöhäistä. Koska he tulevat ja huutavat: Herra, Herra! niin ovi on suljettu ja Herra vastaa heille: ”... **totisesti sanon minä teille: en tunne minä teitä.**”

Valvokaat, sillä millä hetkellä ette luulekaan, tulee ihmisen Poika. Tämä on rakkauden varoitus, suuri opetus, jonka Vapahtajamme vertauksessa tahtoo tehdä meille selkeäksi ja kalliiksi.

Tämä opetus ja varoitus sopii myös meihin. Ja jos todistus Jeesuksen suuresta tulemisesta ei moneenkaan paljon koskisi sentähden, että sen luultaisiin olevan vielä kaukana; niin me kuitenkin tiedämme, että kaikki, mitä Vapahtajamme sanoo meille siitä päivästä, sopii yhtä hyvin ihmisen kuolemapäivään. Kaikille meille on määrätty kerran kuoleminen ja sitten tuomio. Tämä on Jeesuksen tuleminen meidän tykömme. Sentähden meidän tulee myös valvoa, sillä emme tiedä minä päivänä eli hetkenä Herra on meidän tykömme tuleva.

Meidän Herramme vertaus ja itse asian olemus osoittavat, että tämä Hänen varoituksensa sopii ainoastaan todellisiin kristittyihin, neitseihin, morsiamen kumppaneihin. Joka vielä makaa kuolleena synneissä, pitää ensin heräämän ja saatettaman elämään Jumalan Pojan äänen kautta. Mitä sen ihmisen tarvitsisi valvoa, jolla ei ole mitään, ja joka niin muodoin ei voi mitään kadottaa? Mutta jolla, niin kuin Jeesus sanoo, on öljyä lampussa, se taitaa valvoa, ettei lamppu sammuisi, se taitaa pitää vaarin yljän tulemisesta. Suurempia tavaroita ei olekaan kuin ne, joita jaetaan armon valtakunnassa: **syntien anteeksi antaminen, elämä ja autuus.** Ei niiden hankkiminen maksanut Vapahtajalle katoavaista kultaa tai hopeaa, vaan Hänen oman verensä. Nämä tavarat

27. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

lahjoitetaan kaikille niille, jotka viheliäisyytensä ja tarpeensa tuntiessaan kääntyvät Jeesuksen tykö ja uskovat Hänen nimensä päälle. Heille on tarpeellista kätkeä ja säilyttää nämä tavarat: siihen heidän autuutensa ajassa ja iankaikkisuudessa perustuu. He tietävät myös kantavansa nämä tavarat maallisissa astioissa. Heille Jeesus huutaa: Valvokaa kaikkea vastaan, joka saattaisi turmella sen hyvän tavarat, jonka te olette koonneet sydämeenne. Niin kuin valvova ihminen ottaa vaarin kaikista, mitä hänen ympärillensä tapahtuu, ja niin välttää monta vaaraa, joissa hän kadottaisi tavaransa, samoin tulee olla myös uskovaisen sielun ja hänen taivaallisen ylkänsä Jeesuksen Kristuksen välillä.

Hänen tulee valvoa vastoin kaikkea, mikä tahtois erottaa hänet Jeesuksesta ja heikentää hänen uskoansa Jeesuksen päälle. Hänen tulee valvoa sitä maailmaa vastaan, joka on ympärillä, ja joka tietten tai tietämättä pian viettelee meitä sellaisiin, mitkä erottavat meidät Jeesuksesta, ja joita emme Hänen läsnä ollessansa tekisi. Kristityn tulee valvoa omaa sydäntänsä ja syntisiä taipumuksiaan, jotka lakkaamatta tahtovat nousta esiin, ja joiden noudattamisessa me kadotamme Jumalan rakkauden nautinnon Kristuksessa Jeesuksessa. Joka luulee, ettei hänen tarvitse valvoa, on kadotuksen tiellä. Kristityn henki voi myös usein olla altis, mutta liha on heikko, varsinkin silloin, kun hän luulee itsensä väkeväksi. Älköön Herra tultuansa löytäkö ketään niin suruttomana, levollisena ja murhetta pitämättömänä!

Mitkä nyt ovat ne välikappaleet, jotka pitävät kristityn valvovaisena uskonsa juoksussa? Apostoli Pietari kehotti uskovaisia omana aikanaan valvomaan ja enempään kiivauteen kristillisyydessä ja hän sanoo heille: ” **Sentähden vyöttäkää teidän mielenne kupeet, olkaat raittiit, ... Vaan sen jälkeen, joka teitä kutsunut on, ja on pyhä, olkaat te myös pyhät kaikissa teidän menoissanne. ... niin katsokaat, että te teidän viipymisenne ajan pelvossa vaeltaisitte**”. Ja hän lisää siihen edelleen: ” **Tietäen, ettette ole katoovaisella hopiolla eli kullalla lunastetut teidän turhasta menostanne, ... Vaan kalliilla Kristuksen verellä,**” 1. Piet. 1: 13, 15, 17 - 19.

Ainoastaan tästä autuaasta tutkistelusta tulee oikea valvominen. Totisesti, jolla tämä Jeesuksen sovintouhri on oikein kalliina mielessä; jonka uskon silmissä on lakkaamatta maalattuna Jumalan rakkaus Jeesuksessa Kristuksessa; jonka sydämessä kaikki, mitä Jeesus on tehnyt ja kärsinyt meidän edestämme, on elävästi tunnettu; hän lukee sen iloksensa, että hän kokonaan saa uhrata itsensä Herrallensa ja niin kauan kuin hän elää lihassa, saa elää Jumalan Pojan uskossa, joka meitä on niin suuresti rakastanut.

Jeesuksen rakkauden muisto on ainoa, mutta samalla kuitenkin voimallinen neuvo tuomaan uudelleen öljyä lamppuumme ja sytyttämään heikon rakkautemme. Mitä enemmän ajatuksemme askaroivat sielumme Ystävän kanssa, ja siinä, mitä Hän on tehnyt meidän edestämme, sitä valppaammaksi

sydämemme tulee itseään ja armotavaraansa kohtaan. Mutta sillä hetkellä, jona me lakkaamme katsomasta Jeesuksen, uskomme alkajan ja päättäjän päälle, silloin me myös kohta lankeamme takaisin hitauteen ja haluttomuuteen. Sentähden varoittaa meitä apostoli Juuda sanoen: ” **Mutta te, minun rakkaani! rakentakaat itsiänne teidän kaikkein pyhimmän uskonne päälle, Pyhän Hengen kautta, ja rukoilkaat, pitäin teitänne keskenänne Jumalan rakkaudessa, Ja odottakaat meidän Herran Jeesuksen Kristuksen laupiutta iankaikkiseen elämään.**” Juuda 20 - 21.

Rakentukaat teidän kaikkein pyhimmän uskonne päälle. Usko Jeesuksen Kristuksen, ristiinnaulitun päälle, on se perustus, jonka päälle armoitettu syntinen rakentaa, ja josta hän joka päivä pyrkii tulemaan aina vakuuttuneemmaksi. Hänen ei suinkaan tarvitse hävetä, kun häneltä kysytään, minkä perustan päällä hän seisoo. Kysy Jeesuksen armoittamalta sielulta, minkä päälle hän perustaa toivonsa, niin saat kuulla, kuinka halpana hän pitää itsensä, kuinka suureksi hän tuntee sydämensä turmeluksen, ja kuinka kovasti hän tuomitsee itsensä. Mutta hän on kuitenkin hyvällä mielellä; sillä hän tuntee Vapahtajansa Jeesuksen, joka on armahtanut hänet, ottanut hänen viheliäisyytensä pois ja antanut hänen syntinsä anteeksi. Hän perustautuu Vapahtajamme kalliiseen ansioon, joka pysyy iankaikkisesti. Hän pitäytyy Raamatun sanoihin, jotka pysyvät vahvoina, vaikka taivas ja maa hukkuisi. Hän tietää, mitä hyvää hänellä on Vapahtajaltaan ja sanoo: Hän on ainut kaiken autuuteni, kaiken leponi ja rauhani lähde, jota sieluni nauttii. Hänen kuolemansa on minut vienyt elämään, Hänen haavansa ovat minun kivuilleni parantuminen, Hänen kyyneleensä ovat pyhittäneet minun kyyneleeni, Hänen rukouksensa on minun rukoukseni tehnyt kuultavaksi, Hänen menonsa Isän tykö on valmistanut minulle majan. Tämä vaikuttaa kiittollisuuden ja rakkauden ja tämä on se autuas ja puhdas lähde, josta viha ja kauhistus syntiä kohtaan vuotaa, niin myös halu ja kiivaus hyvää tekemään eikä siihen väsymään. Hän lukee sen suurimmaksi autuudeksi, että voi tehdä hyvää ilahduttaaksensa sillä Jeesuksen sydämen. Siitä syystä myös apostoli Juuda kutsuu kristittyjen uskon kaikkein pyhimmäksi uskoksi.

Toinen, jota vaaditaan valvomiseen, on **rukoileminen**. Niin sanoo myös Vapahtajamme: **valvokaat ja rukoilkaat**. Alinomainen kanssakäyminen Vapahtajan kanssa on armoitetulle sielulle rakkain kaikista, missä hän voi askaroida. Siitä ajasta lähtien kuin hän on kokenut, mitä autuaita etuja yhteydessä Jumalaan nautitaan, kuinka lempeä Jeesuksen sydän on omiansa kohtaan; niin hän kaiketi käyttää kaikki hetket kuin hän voi kanssakäymiseen Jumalansa ja Vapahtajansa kanssa. Pyhän Hengen taluttamana, Hänen, uskollisen opettajan johdattamana, hän käy Uuden Testamentin pappina joka päivä kaikkein pyhimpään, lankeaa maahan Jeesuksen eteen, jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi, ja vuodattaa puutteensa Hänen helmaansa, joka

kallistaa korvansa Hänen omiensa rukouksiin. Emme ole yhtään päivän hetkeä, emme yölläkään, suljetut ulos kanssakäymisestä meidän näkymättömän ystävämme kanssa. Ja maallisissakin askareissa, joita kristitty kaikessa uskollisesti toimittaa Herran tähden, on Jeesus rakkaimpana mielessä, ja hän lähettää Hänen tykönsä hiljaisuudessa monta huokausta.

Pysykää Jumalan rakkaudessa, sanoo apostoli edelleen. Se rakkauden tuli, joka kristityn sydämessä on kerran syttynyt, ei ole sen laatuinen, ettei se voisi sammua huolimattomuuden kautta. Sitä pitää sytyttää ja kehottaa. Kristitty tuntee voivansa langeta armosta ja tietää lamppunsa tarvitsevan lisää öljyä. Se saattaa hänet ajattelemaan, miten hän pitäisi sydämensä joka päivä Jumalan rakkaudessa ja alinomaisessa kanssakäymisessä Vapahtajansa kanssa. Silloin hän useasti muistelee niitä autuaita hetkiä, joina hän tunsu itsensä olleen hukkumaisillaan, mutta sai Jeesukselta vakuutuksen: **sinun syntisi ovat sinulle anteeksi annetut**. Hän veisaa Daavidin kanssa tämän iloisen kiitosvirren: ” **Kiitä Herraa, sieluni, ja kaikki mitä minussa on, hänen pyhää nimeänsä! Kiitä Herraa, sieluni, ja älä unohda, mitä hyvää hän minulle tehnyt on, Joka sinulle kaikki syntis antaa anteeksi, ja parantaa kaikki rikokset;**” Ps. 103: 1 - 3. Toisinaan hän johdattaa mieleensä ne monet rakkauden merkit, joita hän iankaikkiselta Armahtajaltansa lakkaamatta sisällisesti ja ulkonaisesti nauttii; toisinansa taas katselee itseänsä, sitä paljoa uskottomuutta ja niitä monia erehdyksiä, joita hänessä itsessään löytyy, ja silloin hänessä nousee tämä ajatus: minun Herrani! ellei minulla Sinua olisi ja ellei Sinun veresi minua synneistä puhdistaisi, mihinkä minä itseni, huonoin kaikista, kääntäisin? En tiedä muuta turvaa, jonne pakenisin, kuin yksistään Sinun; sillä ei Sinun vertaistasi löydy rakastamaan ja armahtamaan. Tämä sytyttää rakkauden tulen. Se vaikuttaa sielussa tuntemiset, jotka ovat kuin tulinen muuri synnin päällekkarkauksia vastaan ja väkevä varustus ylösnousevia pahoja himoja vastaan.

Viimeinen, mikä kaikkein enimmin herättää kristityn valvomiseen, on **Jeesuksen Kristuksen tulemisen jokapäiväinen odottaminen**. Me tiedämme, että Hän, joka meidän sielujamme rakastaa, on viisaitten syitten tähden salannut meiltä sen hetken, jona Hän tahtoo morsiamensa viedä sisälle iankaikkiseen valtakuntaansa. Meidän tulee sitä aina odottaa, aina olla valmiit siihen. Mitä uskovainen tekee tässä? Ei hän uppoa maallisiin asioihin eikä sekaannu maailman turhuuteen. Hänen menonsa on taivaissa, josta hän myös Herraa ja Vapahtajaa Jeesusta Kristusta odottaa, Fil. 3: 20. Joka päivä ja hetki uskovainen pitää itsensä niin kuin viisas neitsyt valmiina siihen suureen tulemiseen, on aina puetettu siihen pukuun, jonka hän Ylkänsä kädestä itse on ottanut vastaan, pitää vanhurskauden hameen ja autuuden vaatteet päällänsä. Jos joskus kukaties siihen päälle on tullut tahra tai jo vaeltaessaan tämän

27. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

maailman erämaassa hänen vaatteensa olisivat saastuneet, niin hän rientää kiiiruhtaen tekemään vaatteensa valkeiksi Karitsan veressä, Ilm. 7: 14.

Tämä on viisaan neitseen laita. Hän on valmis, kun hetki joutuu, ottamaan vastaan Ylkänsä. Hän menee tämän kanssa sisälle hääaterialle ja ottaa asuntonsa niissä ihanissa rauhan majoissa, jotka hänelle ovat valmistetut tulevaisessa maailmassa.

Niin valvokaamme siis, ja rukoilkaamme, että meidät mahdollisiksi löydettäisiin seisomaan Ihmisen Pojan edessä. Lapset! pysykää Hänessä, ettette häpeään tulisi Hänen edessänsä, Hänen tulemisessansa. Aamen.